

TAKMER DOMA

Živé svědectvo
Ernsta Fandlera

TAKMER DOMA

Kapitola 1: *Mladost'*

Častokrát som bol vyzvaný, aby som napísal svoj životný príbeh, lebo prechádzam mnohými ťažkými situáciami, ktoré prichádzajú. Nakoniec, jedného dňa, keď som letel ponad Atlantik a rozmýšľal som o svojej minulosti, rozhodol som sa to urobiť.

Narodil som sa vo Švajčiarsku vo veľmi chudobnej rodine, a bol som štvrtým dieťaťom v rodine so siedmimi chlapcami a tromi dievčatami. Keď som mal dvanásť rokov, odišiel som z domu, aby som pomohol živiť rodinu. Pamätám si, že v tom čase som šiel sám do lesov a rozmýšľal som, či to je to, čo mi život ponúka. Moje srdce volalo po nádeji na lepší život – aj keby to bolo o milión rokov neskôr. A ďakujem Bohu, že som objavil lepší život, a mám šancu o tom napísať.

Mnoho rokov som pomáhal živiť svoju rodinu, ale nemohol som sa v tom dopátrať žiadnej budúcnosti. Cítil som, že musím ísť tam, kde si môžem zarobiť viac. Po zhromaždení informácií som sa

rozhodol, že Kalifornia je pre mňa tou zaslúbenou zemou.

Môj strýko Eisenhut mi požičal peniaze na lodný a vlakový lístok, a čoskoro som bol na ceste do Kalifornie. Keď prišla na ostrove Ellis colná kontrola pre cudzincov, ktorí prichádzali do Spojených štátov, oznámili mi, že keďže som pricestoval fyzicky chorý, a mal som menej peňazí, ako bolo požadované od cudzincov, ktorí vchádzali do krajiny, musel som sa vrátiť späť do Švajčiarska. Bol som umiestnený do veľkej skupiny čiernych imigrantov, a bol som prekvapený, že všetci plakali. Keď som sa na to opýtal, povedali mi, že nikto z nás sa nedostane do Spojených štátov, a že sa znovu musíme vrátiť do našich domovov. Nasledujúce ráno som mal výsluch od súdneho tlmočníka.

„Čo chcete robiť v Kalifornii?“ opýtal sa ma.

„Budem pracovať na farme,“ povedal som.

Potom sa sudca opýtal: „Čo urobíte so zárobkom?“

„Chcem si kúpiť farmu,“ odpovedal som. Ale vo svojom srdci som mal v pláne kúpiť farmu vo Švajčiarsku.

Zrejme som povedal správnu odpoveď, pretože tlmočník mi povedal, „Môžete cestovať do Kalifornie.“ Mal som povolenie od súdu cestovať do Kalifornie.

Keď som pricestoval do Kalifornie, dostal som prácu, kde som mal dvakrát za deň ručne podojiť tridsať kráv. Šetril som si každú penny, aby som sa mohol vrátiť späť do Švajčiarska, aby som si mohol kúpiť farmu. Dokonca som si začal privyrábať v sklade. Za vyše dva roky som mal ušetrených niekoľko tisíc dolárov.

Potom prišiel krach skladu. Mnohí prišli o všetky svoje peniaze, a ja tiež. Noviny boli plné správ o samovraždách. Ja sám som nevedel, čo mám robiť, prišiel som o všetky svoje peniaze a o prácu. Nedokázal som ani rozmýšľať.

Mal som krátku prestávku, tak som sa rozhodol, že tam podstúpim operáciu. Aby som sa mohol dostať do nemocnice, dal som im súhlas, aby moje telo použili na experimentálne účely, lebo ak by operácia zlyhala, nemal som čo stratiť.

Pravidelne som posielal domov peniaze, tak som poslal svojich

dvadsať dolárov domov, a práve pred vianocami v roku 1929 som sa prihlásil v mestskej nemocnici v San Franciscu na operáciu. Pýtali sa ma, komu by mali podať správu, ak by sa mi niečo stalo, odpovedal som, „Nikomu.“

Tej noci som na vedľajšej posteli stretol jedného Švajčiara, jedného z mojich krajanov. Začali sme sa rozprávať o starých časoch. On mal nevyliciteľnú chorobu – a žiadne peniaze, rovnako ako ja. Zatiaľ čo sme sa rozprávali, do izby prišla sestrička so správou, že môj priateľ má ísť na izbu číslo 335. Krátko na to prišli a odviezli ho preč.

„Nuž, som šťastný, že o dchádzam. Nikdy sa už neuvidíme.“

A tak aj bolo. Môj priateľ vedel, že ak bol niekto prevezený na izbu číslo 335, znamenalo to koniec. Bola malá alebo žiadna nádej, že budete ešte žiť.

Keďže som bol vydaný na experimentálne účely, piati lekári ma nasledujúce ráno priviazali a odviezli na operačnú sálu. Prišiel ku mne študent, aby mi pichol injekciu do miechy. Dozorný lekár ho potrestal, lebo to urobil nesprávne. Potom prišiel ďalší študent a dal mi injekciu. Bolo to zrejme už príliš, lebo som totálne oslepol. Potom operovali tú trhlinu a zdalo sa, že to bude v poriadku.

Potom pokračovali v experimentovaní a rozrezali ma na druhej strane. Zrazu si všimli, že niečo nie je v poriadku, možno to boli moje oči. Povedali, „Rýchlo, rýchlo, zašite ho!“

Keď ma zašili, povedali, „Čo teraz urobíme?“ Jeden z nich mal skvelý nápad. Navrhol, „Vezmite ho do izby 335.“ Lebo vedeli, že ma nemôžu poslať z nemocnice slepého, tak ma poslali do izby číslo 335.

Ďalšiemu študentovi medicíny sa tento nápad nepáčil. On bol ľudský.

Lekár sa ma opýtal, „Poznávate tohto muža?“

„Áno,“ odpovedal som, hoci som nemohol vidieť ani svetlo, „to je ten muž, ktorý ma sem priviezol.“ Neskôr som sa čudoval, ako som mohol povedať tie správne slová, ale teraz, po ďalších oveľa zvláštnejších skúsenostiach, už viem.

Neskôr sa môj zrak vrátil do normálu, a ja som až do jari behal z jedného miesta na druhé. Krátko potom, ako sa sa vrátil v máji z nemocnice, požiadal som niekoľkých priateľov, aby sa ku mne pridali na cestu na Aljašku ako zlatokopi. Jeden ma varoval, „Ak ťa nechytia Indiáni, tak to urobia medvede!“

Krátko na to som len tesne unikol smrti, keď ma napadla veľká

srnčia antilopa. Asi polhodinu sme obaja bojovali za svoje životy! Rozrezala ma svojimi ostrými kopytami a parohami sa mi snažila roztrhnúť brucho. Všetko, čo som mohol robiť, bolo držať tie ostré parohy, zatiaľ čo ma vláčila do všetkých strán. Boli sme obaja vyčerpaní, keď sa mi konečne podarilo uniknúť.

Mal som staré auto Essex, ktoré som predal. Za získané peniaze som sa vydal na cestu na Aljašku a dostal som sa do blízkosti Juneau. Bol som vyčerpaný, tak som pár dní býval v starom, prázdnom dome a spal som na podlahe. Potom som bol nejaký čas šťastný, že som mal prácu. Ten zárobok mi stačil, aby som sa dostal do Fairbanks. Vo Fairbanks som spoznal jedného starého zlatokopa, ktorý mal sedem psov, psí záprah a potravinové zásoby na rok. Na jar som s ním a jeho záprahom išiel do divočiny. Po takmer týždni cesty sme dorazili do jeho chatky.

Najprv sme museli poľovať, aby sme zabezpečili mäso pre psov a pre seba, lebo sme vo všeobecnosti záviseli od mäsa z ulovenej zveriny. Potom sme začali hľadať zlato. Vykopali sme diery do skaly 15 metrov hlboko. Odtiaľ sme vykopali tunel na obe strany asi 30 metrov dlhý. Používali sme jednoduché ťažné lano a vedro na vyťahovanie štrku. Ale predtým, než sme niečo mohli urobiť, museli

sme rozmraziť ten štrk. Zlatokopectvo bola ťažká a nebezpečná práca, zvlášť pre ľudí bez skúseností.

Jedného dňa tam bolo príliš veľa uvoľneného zmrznutého štrku a zrútilo sa to na mňa. Bol som pochovaný v tuneli, pätnásť metrov pod zemou. Môj parťák mi nijako nemohol pomôcť, lebo obaja sme mali povraz spustený dolu do podzemného tunela, aby sme boli spojení. Nejako sa mi z tej zrúcaniny podarilo vyhrabať.

Vtedy som si myslel, že to je môj koniec.

Kapitola 2:

Aljašská divočina

Na jeseň, niekoľko dní po tom, čo sme prehádzali štrk a zeminu, a umyli vo vodných nádržiach, aby sme našli zlato, spočítali sme, že každý máme len okolo tridsať dolárov. Rozhodli sme sa, že podnikneme dvojďňovú cestu, aby sme sa dostali vyššie do hôr, aby sme zastrelili horskú ovcu. Predávali sa za vysokú cenu a mali by sme tak peniaze na zásobu potravín na ďalší rok. Zostali sme v malej chatke, ktorú postavil pravdepodobne nejaký zlatokop počas zlatej horúčky.

Nasledujúce ráno po našom príchode som odišiel z chatky a

zastrelil som horskú ovcu, vyložil som si ju na plece a šiel naspäť. Rýchlo som zistil, že som sa stratil. Zložil som ovcu a nechal som ju tam. Istotne som šiel nejaký čas zlým smerom. Všade okolo mňa boli snehom pokryté hory a všetky mi pripadali rovnako. Bolo to neskoro na jeseň, tri hodiny popoludní, a už bola tma. Teplota bola tridsať stupňov pod nulou. Musel som ísť dolu do nižších oblastí, kde boli lesy, a kde nebol taký silný vietor. Celé poobedie a celý večer som sa musel hýbať, aby som nezmrzol na smrť. Vedel som, ktorým smerom kráčam, no napriek tomu to bolo stovky míľ od civilizácie – nebola žiadna nádej – okrem tej malej chatky, ktorá bola takmer ihlou v kope sena, aby som ju našiel.

Cítil som, že by bolo tak príjemné ľahnúť si do toho hlbokého, mäkkého snehu, po dvadsiatich hodinách kráčania a blúdenia. Bol som hladný a unavený. Bolo by to tak jednoduché zaspáť a nikdy sa nezobudiť, ale ďalej som blúdil a o piatej ráno som narazil na chatku. Môj parťák bol veľmi prekvapený, keď ma uvidel. Povedal mi, že vystrelil niekoľko nábojov, aby som zistil smer chatky, ale ja som nepočul žiadne výstrely – musel som byť príliš ďaleko.

Biblia hovorí, že keď sme ešte boli hriešnikmi, Boh nás miloval. Musela byť nejaká nadprirodzená

ruka, ktorá mi pomáhala a viedla ma z tej temnoty ku chatke. Teraz môžem vidieť, že môj čas umrieť vtedy ešte nebol.

Veľká kríza stále prebiehala a nebolo žiadnej šance nájsť si prácu, keď som sa vrátil do mesta, tak som sa rozhodol ísť znovu naspäť so starým zlatokopom – už dlhý čas bola teplota šesťdesiat stupňov pod nulou. Keď sa trochu oteplilo, šli sme znovu do divočiny. Na konci leta som si uvedomil, že sme nezarobili ani o penny viac ako rok predtým. Povedal som svojmu parťákovi, že tu nechcem premrhať svoj život, tak som povedal, „Idem do mesta.“

On povedal, „Budeš musieť počkať do zimy, kým všetko nezmrzne. Nikto teraz nemôže cestovať.“

Bol som rozhodnutý ísť, vzal som si nejaké jedlo, vzal som si zbraň a šiel som preč, oblak komárov šiel za mnou. Po čase som prišiel na miesto, kde sa zdalo, že sa celá zem hýbe. Bol to pohyblivý piesok! Počul som, že nejaký muž a jeho kôň tu prišli o život! Nuž, topil som sa hlbšie a hlbšie do pohyblivého piesku močiara. Napokon som už nemohol z tej bariny vytiahnuť nohy. Bolo dobré, že som mal na sebe čižmy. Lahol som si na chrbát a vytiahol nohy z čižmami a pretočil som sa naspäť. Bol som vyslobodený a bez premočených čižmami. Potom som

zvyšok z tých 100 míľ kráčal tými horami bosý.

Od toho času začalo byť lepšie. Jeden farmár mi ponúkol prácu na týždeň, ale potom sa rozhodol, že ma zamestná natrvalo, a po ďalších dvoch rokoch som bol znovu schopný ušetriť peniaze, aby som mohol pomôcť rodine vo Švajčiarsku.

Bol som vo Fairbanks. Fairbanks bolo hraničné mesto a bolo tam mnoho hazardných herní. Samozrejme som sa tomu nemohol vyhnúť, ale čoskoro som si uvedomil, že som na tej nesprávnej strane stola. Išiel som do banky, požičal som si peniaze, aby som si kúpil herňu. Najal som si dilerov, a tak prinášali peniaze oni mne, namiesto ja im. Neskôr som postavil vyhrievaný vonkajší bazén, ktorý som v lete otvoril. V zime, aby som naďalej pracoval, kúpil som si nákladňák a uskutočnil som niekoľko ciest každú zimu z Edmontonu a tiež zo Spojených štátov na Alcanskej diaľnici.

Začal som sa cítiť skvele! Konečne som bol na ceste k bohatstvu. Ale naše plány nie sú vždy Božími plánmi. V Matúšovi 4:26, „Lebo čo prospeje človeku, keby získal celý svet a svoju dušu by stratil?“

Kapitola 3

Začiatok zázrakov

Z Božej milosti a lásky sa pre mňa začal nový život. Na svojej ďalšej ceste do Edmontonu v Kanade som zbadal veľký nápis v Grand Prairie, ktorý ohlasoval zhromaždenie, kde, „Slepí vidia, hluchí počujú a chromí chodia.“ Bol som zvedavý, ale ako obvyčajne, nechcel som strácať čas niečím iným, ako zarábaním peňazí. Ale keď som prišiel do Edmontonu, nemohol som zabudnúť na ten nápis. Vyzeralo to tak, že som sa jednoducho musel vrátiť, tak som letel lietadlom štyristo míľ naspäť.

Navštívil som to zhromaždenie a videl som úplne slepú ženu, ktorá znovu získala svoj zrak. Videl som aj niektorých ľudí na vozíčkoch, ktorí vstali a bežali preč. V tom zhromaždení bolo mnoho ľudí uzdravených z rôznych neduhov. Čo ma najviac zasiahlo, bolo to, ako pokorný malý muž, ktorý viedol zhromaždenie, mohol povedať ľuďom v obecnstve ich mená a adresy a tajnosti ich srdca. Samozrejme, Biblia hovorí, že Slovo Božie je ostrejšie ako dvojsečný meč, a zjavuje ľudské srdce. Ale o tom som ešte nevedel, preto som bol trochu podozrievavý ohľadom toho muža, ktorý sa modlil za chorých. Tak som toho večera poprosil dvoch Indiánov,

ktorých som stretol, aby prišli ďalší večer na zhromaždenie. Chcel som to preskúmať. Ponúkol som tým Indiánom, že im zaplatím ich výdavky. Ďalší večer prišli a šli rovno na pódium. Evanjelista William Branham ich pozdravil a povedal im, čo majú vo svojich srdciach a ich nemoci boli – tuberkulóza a srdcový problém. Títo dvaja muži si boli vedomí, že niekto je vedľa toho malého muža. William Branham povedal, „Vy ste pre mňa cudzí. Nepoznám vás, ale tu je niekto, kto vás pozná.“ Obaja začali plakať. Keď odišli z pódia, zavolať ich späť a opýtal sa ich, „Viete, prečo ste tu dnes večer?“ Obrátil sa, pozrel sa rovno na mňa a povedal, „Ten mladý chlapec tam vám včera večer pomohol.“ Potom im povedal presne, čo som im povedal.

To mi stačilo! Bežal som do svojej hotelovej izby a horko som plakal. Prosil som Pána, aby mi odpustil moju neveru a všetky moje ostatné hriechy. Povedal som, „Teraz viem, že si Boh, a žiješ dnes, a poznáš každú osobu.“

Žalm 139 hovorí, „Pane, preskúmal si ma a poznal. Poznáš moje sadanie a moje vstávanie. Rozumieš mojej myšlienke zd'aleka.“ Keď som vstal zo svojich kolien, vedel som, že moje hriechy sú preč. Aj ty to budeš vedieť, keď dáš Bohu šancu. Bola tam taká úžasná prítomnosť, že som povedal

Pánovi, „Teraz sa ťa niečo opýtam. Hovorí sa, 'Neustále bdejte a modlite sa, aby ste boli pripravení na príchod Pánov.' Je to pre mňa ťažké.“

Počul som vnútorný hlas, ako hovorí, „Vezmi si Bibliu.“

Povedal som, „Žiadnu nemám.“

Hlas povedal, „Áno, jedna je v šuflíku. Otvor ho.“ A naozaj, bola tam Biblia. Otvoril som ju a presne tam, kde som ju otvoril, bolo napísané, „Ja som dvere, kto cezo mňa vojde, bude spasený, a vojde a vyjde a pašu nájde.“

Pán sa mi snažil ukázať, že keď bolo moje meno raz napísané v Jeho knihe života, tak môžem pracovať, spať a modliť sa, keď cez Neho vojdem, pretože som prešiel cez dvere, nemám sa čoho báť.

Potom, aby mi ukázal, že toto nie je len náhoda, že sa to stalo, ten hlas povedal, „Pamätaj – Ján“ a ukázal mi dve ruky s desiatimi prstami a dve ruky s deviatimi prstami vystretými. Nechápal som to, až kým ku mne neprehovoril a neukázal mi to tretíkrát. Vtedy som vedel, že tie slová sa nachádzajú v Evanjeliu Jána, 10.kapitole, 9.verši. Zisťoval som, že Ježiš je ten istý včera, dnes a naveky.

Tiež som sa naučil, že On na nás stále dohliada, či si to uvedomujeme, alebo nie. Na ďalší deň, keď som šiel do svojho motela, bežali okolo mňa dvaja besní psi.

Bol som prestrašený. Tvárili sa, akoby ma mali roztrhať na kusy. Keď sa priblížili, povedal som im, „Lahnite si.“ Najväčší pes si okamžite ľahol a pozrel na mňa takým pohľadom, že mi ho až bolo ľúto. Ten druhý pes zakňučal a pobehoval tak rýchlo, ako len mohol. Bolo mi to divné, ako sa tie veci diali. Rozhodol som sa, že by som mohol ísť do motela a počkať tam do večernej smeny.

Potom sa to stalo znovu. Len som niečo vypovedal a stalo sa to. Bol som na najvyššom poschodí a pozeral sa von oknom. Videl som muža v dedine, ktorý oprel rebrík o dopravnú značku. Chystal sa tú tabuľu odstrániť. Ale z nejakého dôvodu nemohol nič urobiť. Zastal, vyzeral tak zvláštne a sklúčene a nemohol vo svojej práci pokračovať. Potom sa začal dlho obzerať okolo. Vždy, keď sa pozrel mojim smerom, cúvol som, aby ma nevidel. Smial som sa, bola to taká smiešna tvár. Ale zrazu, ako sa pozrel mimo mňa, otočil hlavu veľmi rýchlo a videl ma, ako sa na neho pozerám. Potom som povedal – samozrejme, nebolo možné, aby ma počul - „teraz môžeš pokračovať vo svojej práci“, a to aj urobil. Verím, že všetky tieto veci ukazovali, že kresťania budú mať silu prekonať ťažké okolnosti, a keď prídu nebezpečné časy v budúcnosti. Bol to zvláštny týždeň. Od prvého dňa, ako som prijal Ježiša ako svojho Spasiteľa, všetko,

čo som povedal, bolo tak, a dokonca, aj čo som si myslel, to sa stalo. Nebolo vo mne pochybnosti, že Boh je skutočný!

Keď som bol pripravený ísť naspäť do Edmontonu, kde bol zaparkovaný môj náklad'ák, vzal som si taxík na letisko. Boli tam traja muži a šofér. Zabávali sa nadávaním a špinavými rečami. Sedel som nepovšimnutý v rohu zadného sedadla. Myslel som si, „Pane, naozaj toto musím počúvať?“ Potom ten muž, ktorý takto hovoril, nebol schopný dokončiť vetu, a nikto z ostatných neprehovoril už ani slovo počas tých šiestich hodín, koľko trvala jazda na letisko. V taxíku bolo zvláštne ticho.

Nuž, nebolo to až také zvláštne a neobyčajné, lebo Ježiš povedal, „Predtým, ako o niečo požiadate, ja vám odpoviem.“ A Biblia zasľubuje, „Lebo ten, ktorý je vo vás, je väčší ako ten, ktorý je vo svete.“

Na konci toho veľkého prebudeneckého zhromaždenia v Kanade s Williamom Branhamom som mal pocit, že sa s ním musím zoznámiť. Myslel som si, „Ja som šofér nákladiaku a on je veľký evanjelista, nevidím dôvod, prečo,“ a cítil som to, ale ignoroval. Nakoniec som sa rozhodol skontaktovať sa s týmto

evanjelistom. Šiel som do hotela za pastorom, aby mi dal adresu Williama Branhama. Stál som tam pri telefóne, a dokonca som váhal zavolať. Po dlhom čase som sa rozhodol, že to neurobím. Zrazu sa to stalo. Zdalo sa, že telefón prišiel rovno ku mne a začal sa triasť a drnčať. Bolo potrebných 5 centov na telefonát a tam vypadla minca do peňažnej priehradky. Obzrel som sa okolo, či to ešte niekto iný videl, alebo som to bol iba ja? Na lavičke bol starý muž. Mal doširoka otvorené oči a ústa – videl to. Bol som veľmi prekvapený! V ten istý moment, keď som bol rozhodnutý nezavolať, toto sa stalo. Potom prehovoril hlas, nahlas a jasne, „Prečo pochybujes, prečo si myslíš, že som ti dal tie peniaze?“

Povedal som, „Ó!“

Potom som za sebou počul buchot. Ten starý muž bol v bezvedomí na zemi. Bola tam taká neznáma prítomnosť! Povieť vám, že som bol istotne v bázni!

Viem, že to môže vyzeráť pritiahnuté za vlasy, ale v Biblii vidíme, že Ježiš musel stvoriť mincu (Matúš 17:27) a musel ju vložiť do ryby kvôli Petrovi, aby ňou mohol zaplatiť svoje dane. No, tú mincu mi dal, aby som ju použil na ten telefonát, aby som získal adresu Williama Branhama. Celé to malo nejaký zámer. Boh vedel, čo robí.

Po celý týždeň som mal pocit, že som v ponebeských miestach, ale musel som sa vrátiť na Zem a pracovať. Kúpil som si nákladiak s ďalším šoférom a uskutočnil som mnoho ciest zo Spojených štátov, a tiež z Edmontonu do Fair Banks. Keď som si spolu s ďalšími tromi spoločníkmi kúpil časť zeme, aby sme tam postavili motel za pätnásť... bol som rozhodnutý zbohatnúť. Biblia hovorí, „Nebudeš mať iných bohov predou Mnou.“ Nie sú to peniaze, ktoré sú zlé, ale láska k peniazom. Myslel som si, že dlžím peniazom to, aby som ich miloval. Po čase som sa ocitol v projekte, ktorý mi zabral roky času, a znovu som svoje peniaze stratil.

Po tomto dobrodružstve som šiel pracovať do zlievárne. Stále som mohol tvrdo pracovať. Teraz som už na dôchodku a mám vo Wisconsinse farmu, aby som niečo robil. Som tak šťastný, ako len človek môže byť. Biblia hovorí, že Boh sa postará o všetky naše potreby – ale nie o všetko, čo chceme. Naozaj, som jedným z najbohatších ľudí na svete, lebo môj Otec v nebesiach má všetko a jeho deti sú jeho dedičmi. On vlastní dobytok na tisícich vrchoch a všetko ďalšie patrí Jemu.

Môj duchovný život a skúsenosti skutočne začali len vtedy, keď som prvýkrát stretol svoju manželku na Západnom pobreží – trinásť rokov po tom, čo som strávil na Aljaške.

Ellen sa opýtala, „Do ktorej cirkvi chodíš?“

Odpovedal som, „Do žiadnej, viac ako dvadsať rokov som nebol v žiadnej.“

Povedala, „Som Letničná.“

Nechcel som ukázať svoju nevedomosť, tak som sa neskôr opýtal niekoľkých priateľov, čo znamenajú Letniční. Smiali sa a jeden z nich povedal, „Ó, tí ľudia stoja na rohoch ulíc a kázu, a nechodia do kín, ani nočných klubov.“

Pomyslel som si, „Dobre, aspoň nebude mňať moje peniaze týmto spôsobom. Čo sa týka cirkvi, budem mať ešte čas s ňou o tom hovoriť.“

Vždy, keď sa otvorili dvere cirkvi, bol som tam. Cítil som, že musím zistiť, od čoho ju mám odhovoriť. Ale tí ľudia boli priateľskí a plní radosti. Bol som dotknutý, keď spievali také nádherné piesne a keď som počul hrať hudbu. Bol som tam, aby som hľadal chyby, ale žiadne som nemohol nájsť.

Nuž, vzali sme sa a hneď po s v a d b e s o m s o s v o j o u mladomanželkou šiel späť do Fairbanks. Tam som sa dostal do problémov. Jeden starý priateľ, s ktorým som hral hazardné hry a píjaval som s ním, čoskoro zistil, že chodím do Letničnej cirkvi vo Fairbanks. Smial sa a robil si žarty,

opýtal sa, „Chodíš do tej svätuškárskej cirkvi?“

Povedal som, „Ó, nie, nie naozaj. Ja tam len vozím moju ženu.“

Tak zakaždým, keď šiel zbor von, musel som sledovať, aby som si bol istý, že nikto z mojich súdruhov nebol nablízku. A zakaždým, keď som prišiel do baru a hazardérskych miest, bol som v nebezpečenstve ľudí, ktorí pôjdu do cirkvi.

Ale chválim Boha, že Biblia sa znovu potvrdila! V Skutkoch 1:8 je napísané, „Ale dostanete moc, keď Duch Svätý na vás zostúpi.“ To znamenalo, že dostanem moc svedčiť. Biblia hovorí, že keď ste hladní a smädní po Bohu, On vás naplní. Nuž, ten týždeň, čo som navštevoval zhromaždenia Williama Branhama, som bol pokrstený Svätým Duchom a ohňom! Nie len, že som sa nehanbil za Evanjelium, ale bol som hrdý!

Nový projekt, na ktorom som pracoval, vyžadoval, aby som cestoval po Spojených štátoch. To mi dalo príležitosť hovoriť druhým o Ježišovi Kristovi. A robil som to, čo by väčšina ľudí váhala urobiť, vždy som zbieral stopárov, všetkých, ktorých som mohol, až kým som nemal plné auto.

Jednej noci, keď som šoféroval po osamelej ceste v Dakote a auto som mal plné stopárov, keď som im

rozprával o tom, aký Boh skutočne je, a ako je skutočnou pomocou v čase problémov, práve som to povedal, keď auto zrazu začalo ťahať doprava. Pneumatika bola vyfúčaná. Bolo po polnoci, na míle nebolo žiadnej čerpacej stanice a nemal som náhradnú pneumatiku.

Všetci sme vyšli z auta. Videl som, že pneumatika bola sploštená. Mohli sme počuť, ako vypúšťa vzduch. Povedal som si v srdci, „Pane, toto je nevhodný čas, kedy sa toto stalo. Práve som týmto ľudom povedal, že Písmo v Žalme 46:1 hovorí, že Boh je pomocou v problémoch.“

Potom mi niečo povedalo, „Chod' naspäť do auta a pokračuj.“

Pomyslel som si, „Načo to bude dobré, ísť nie viac ako 10 metrov?“

Ale každopádne som poslúchol ten jemný hlas. Povedal som chlapcom, aby si nasadli. Vyrazili sme. Aké prekvapenie sme zažili! Boh opravil celú pneumatiku! Nafúkal koleso a boli sme znovu na ceste. Nebola to moja viera, ktorá to spôsobila. Nemal som v takýchto situáciách žiadnu vieru. Boh len urobil presne to, čo Jeho Slovo povedalo! Jeho Slovo je pravda a život. Ak hovorí, „Ten, kto verí, nikdy nezomrie, ale bude mať večný život,“ je to tak. Poviem vám, že po tejto skúsenosti nebolo ťažké hovoriť tým ľudom o Pánovi. Nevadilo im, že som chválil Pána.

KAPITOLA 4:

Boh odpovedá na modlitbu

Pri ďalšej príležitosti chceli všetci štyria stopári vystúpiť v Calgary. Cestoval som ďalších 200 míľ do Edmontonu. Keď bola nedeľa, šiel som do zboru. Zrazu asi tridsaťročný muž vošiel do zboru a šiel rovno dopredu. Povedal pastorovi, že chce byť spasený z hriechov a prijať Ježiša Krista. Keď sa otočil, videl som, že je to jeden zo stopárov, ktorého som deň predtým vyložil v Calgary. Chcel so mnou znovu hovoriť. Povedal som, „Ako si vedel, že som tu?“ V Edmontone je niekoľko Letničných zborov.

Povedal, „Boh mi ukázal, že si na tomto mieste.“

Ten človek mal problém s rozprávaním. Povedal, že potrebuje prácu. Povedal som, „Je jeseň, v tejto oblasti nie je práca. Ľudia sú teraz nezamestnaní. Je asi tisíc nezamestnaných.“ No, každopádne sme sa za to pomodlili. Na ďalší deň ku mne prišiel s veľkým úsmevom a povedal, „Mám prácu.“ Boh odpovedal na modlitbu.

To mi pripomína, ako nádherne Boh odpovedal na modlitbu staršieho páru. Cestoval som z Edmontonu do Wisconsinu. Zrazu dva veľké tiene ako krídla zatienili

moje auto. Mávali a trepotali sa, akoby ma chceli zastaviť alebo spomaliť. Boli asi tri hodiny poobede. Chcel som byť do ôsmej v Prebudeneckom centre v Minneapolis, tak som sa ponáhlal. Ale tieto dve oblakové krídla, alebo čo to bolo, sa nezastavili a ja som musel zastať. Bol som ohromený. Čo by to mohlo byť alebo znamenať? Potom som videl v aute rozloženú mapu a videl som, že idem nesprávnou cestou. Ak by som bol pokračoval, do Minneapolisu by som sa dostal až o desiatej alebo jedenástej hodine v noci. Nuž, bolo osem hodín, keď som prišiel do Prebudeneckého centra. Niečo mi povedalo, „Tu nie.“ Pomyslel som si, „Čo je tu nesprávne? Majú dobrého evanjelistu.“ Zmätený som odišiel preč a po prejdení niekoľkých blokov som prišiel do jednej veľmi chudobnej štvrti. V tej oblasti bolo mnoho misijných staníc. Šiel som od jednej k druhej, ale zakaždým mi vnútorný hlas povedal, „Tu nie.“ Keď som prišiel do malej letničnej misie, cítil som, že toto bolo to, kam som mal vstúpiť. Ale nepáčilo sa mi to. Bolo tam asi iba osem ľudí. Keď tá misia dala polievku a sendviče ľuďom bez peňazí alebo jedla a duchovne im pomáhala, ja som cítil, „Prečo by som mal strácať svoj čas tu v tento večer pred vianocami?“ Ale bol som si istý, že to bolo tu, kde som mal byť. Tak som len zostal sedieť a čakal som, kým sa

neskončilo večerné zhromaždenie. Videl som starší pár, ktorý sedel naboku, ktorý vyzeral veľmi smutný a znechutený. Požiadal som muža vedľa mňa, aby zistil, čo tu ten starší pár robil. Povedal, že sú to ľudia, ktorí s láskou rozpočali túto misiu. Povedal som, „Daj im toto.“ A dal som mu dvadsaťdolarový šek. Keď uvideli peniaze, ich tváre sa rozjasnili a tá pani prišla ku mne a pokľakla predomnou a hovorila v nebeskom jazyku a plačúc mi povedali, že nemali žiadne peniaze, aby kúpili chlieb pre chudobných, a takisto si nemohli nič kúpiť na vianoce pre seba ani nikoho iného. Modlili sa večer predtým a prosili Boha, aby poslal človeka, ktorý by im pomohol. Potom som plakal s nimi. Cítil som sa tak malý! Uvedomil som si, že ten veľký všemohúci Boh, Stvoriteľ neba a zeme, sa tak zaujíma o naše osoby a myslí na nás. Potom som im dal dar, aby mali dostatok na to, čo by potrebovali na vianoce. Biblia hovorí, že Boh robí veci zvláštnymi a zázračnými spôsobmi. Jeho zázraky sa vyplňajú. Boh sa už poobede rozhodol, že ma použije, tak keď videl, že som šiel zlou cestou, poslal mi tie dva oblaky, ako veľké krídla, aby som spomalil a aby som zastavil. Potom spôsobil, že sa mi mapa otvorila na určitom mieste, aby som sa poobzeral a aby som vedel, prečo som zastavil. Boh ma vlastne celý čas na tej ceste viedol k tomuto chudobnému páru,

aby dokázal odpovedať na ich modlitby. Nie je toto nádherná milosť? A Boh je tak reálny! Ak sa On tak zaujíma o ich telesné potreby, o koľko viac o naše duchovné potreby, kde On preliel svoju krv, aby sme my mohli žiť navždy. Chvála Bohu, že môžeme s Jóbom povedať (Jób 19:25,26), „Viem, že môj Vykupiteľ žije, a vo svojom tele uvidím Boha.“ To nám ukazuje, že po tom, čo sa toto telo obráti na prach, my sa obrátíme k Nemu. Božie Slovo nikdy nezlyháva. Ak nám môže dať toto telo, ktoré máme teraz, o ktorom Biblia hovorí, že je predivne a nádherne utvorené (Žalm 139:14), On nám istotne môže dať všetko späť, ako zaslúbil. Biblia hovorí, že keď Abrahám a Sára boli starí, a veľmi starí (Genesis 18:11), boli znovu učinení mladými. Sára bola tak nádherná, že kráľ sa s ňou chcel oženiť. Peter, Jakub a Ján tiež videli na Hore Premenenia Mojžiša a Eliáša, a rozpoznali ich po tom, ako sa viac ako po tisícoch rokoch vrátili na zem. Áno, pre kresťana čoskoro nastane skutočný život. Viete, že Ježiš mal vás a mňa vo svojej mysli, keď šiel na kríž a zaplatil veľkú cenu za naše spasenie? Dokonca teraz, v tomto živote, On sa o nás stará a vie presne, kde teraz sme. Toto mi pripomína ďalšiu skúsenosť. V Chicagu som videl jeden kresťanský film, volal sa „Čierne zlato“. Vo filme som videl, ako liek

infikoval kožu nejakých krásnych čiernych detí. Tej noci som videl tie vystrašené krásne veľké oči, ako sa ukázali predou mnou. Cítil som sa zle a nemohol som prestať plakať. Biblia hovorí v Židom 4:15, že „Ježiš Kristus môže mať súcit s našimi slabosťami.“ Asi o druhej hodine ráno zazvonil telefón. Takmer som povedal, „Máte zlé číslo.“ Kto by ma bol našiel v hoteli v Chicagu, zo stoviek hotelov v tomto veľkom meste? Potom som počul hovoriť hlas, „Toto je brat Branham. Boh počul tvoje volanie. Môžeš teraz spať.“ Okamžite som zaspal. Židom 4:15 sa pre mňa teraz oživilo, „že má súcit s našimi slabosťami.“ On bude počuť tvoje volanie hneď teraz, ak Ho poprosíš, aby mal milosť s tebou ako hriešnikom. To bude to najväčšie rozhodnutie, aké si kedy v tomto živote urobil, práve v tento moment. Pozvi ho do svojho života. Potom prejdeš z večnej smrti do večného života. Chcem vás všetkých stretnúť na druhej strane, kde môžeme byť spolu, zatiaľ čo sa veky budú odvíjať. Všetci budeme spolu schopní povedať, „Chvála Bohu, zvládli sme to.“ Pre niekoho je to ťažké byť pokorným a činiť pokánie. Prial by som si to pre vás urobiť, ale Boh dal každému jednému z nás slobodnú vôľu. Keď Boh počul moje volanie v hotelovej izbe, On nepochybne zobudil brata Branhama, ukázal mu na telefón a povedal mu, čo mi má povedať.

Bolo to ako v Biblii, kde Boh povedal prorokovi Izaiášovi, aby povedal kráľovi Ezechiášovi, aby si dal do poriadku svoj dom, lebo nebude žiť, a zomrie. (Izaiáš 38:1) Tento prorok Pánov, Wiliam Branham, už odišiel, ale Ježiš Kristus je stále tu. On vie, kde si a kto si, On pozná presne tvoje myšlienky (Žalm 139:2). Pán chce, aby si si dal svoj dom do poriadku, predtým, než zomrieš. Skúste si zobrať svoje hriechy do hrobu. Videl som dvoch ľudí, ktorí to urobili. Bolo to hrozné vidieť. Jeden z týchto dvoch mužov, ktorých som videl umierať, bol môj veľmi dobrý priateľ, ktorý žil vo Fairbanks, Aljaška. Takisto ako ja, tiež pochádzal zo Švajčiarska. Často som sa snažil rozprávať s ním o Biblii, ale on nechcel nič robiť. Potom veľmi ochorel. Nemohol spať, ani jesť, a žiaden lekár mu nevedel pomôcť. Potom mi dovolil, aby som sa za neho pomodlil. Na ďalší deň povedal, „Vieš, tvoja modlitba mi pomohla. Spal som celú noc a teraz sa cítim dobre.“ V nedeľu som šiel do zboru a stretol som ho na ulici. Povedal som, „Prečo nejdeš so mnou do cirkvi, aby si poďakoval Ježišovi za svoje uzdravenie?“ Samozrejme vedel, ktorá cirkev to bola, a nechcel ísť. Vysmial to a povedal, „Nie, nie.“ O dva dni neskôr sme ho viezli do nemocnice. Tej noci zomrel. Nikdy nezabudnem na ten zdesený pohľad a strach v jeho tvári. Zjavenie

20:12-15 ukazuje, že každý, kto tiahne svoje hriechy do hrobu, bude súdený podľa svojich skutkov. Písmo hovorí, „Podťte teraz a pravoťme sa spolu, hovorí Pán, hoci by vaše hriechy boli ako šarlát, budú biele ako sneh.“ (Izaiáš 1:18)

ČO ZA ZASLÚBENIE! Jedného večera som bol cestou domov naplnený radosťou, keď som zrazu zavrel oči a moje ruky sa zdvihli od volantu. Auto šlo rýchlosťou okolo 80 až 90 míľ za hodinu. Chválil som Ho a ďakoval som Mu s rukami zdvihnutými k nebiesiam za to, že ma viedol cez pustatinu a cez mnoho ťažkých situácií. Potom som počul niečo povedať, „Pozor, auto ide do priekopy.“ Povedal som, „Budem Ho chváliť v priekope.“ Myslím, že som sa cítil ako tí Židia, ktorí šli do ohnivej pece, alebo ako Daniel, ktorý šiel k levom. Nestaral som sa, čo sa stane. Po chvíli som zbadal auto na pravej strane cesty, ktoré šlo takou istou rýchlosťou ako predtým. Zavrel som znovu oči a začal som Ho skutočne chváliť, stále so zdvihnutými rukami. Myslím, že Pánovi sa páčilo, že som Ho tak chválil. Písmo hovorí, že Boh prebýva na chválach svojho ľudu. Istotne tam niekto bol! Hlas znovu povedal, „Dávaj pozor. Tentokrát pôjde auto do priekopy.“ Povedal som, „On prišiel prvýkrát, On príde znovu.“ Stalo sa tak a auto išlo presne tam, kam malo ísť. Nevieam, ako dlho som bol takto, a ten hlas po tretíkrát povedal tú istú

vec. Povedal som nahlas, „Boli to dva dobré razy. Počasie bude dobré.“ Nevieam, koľko míľ mi takto dovolil Ho oslavovať. Myslím, že veľa ľudí by tomuto svedectvu neverilo, ale bol som zvedavý, či by brat Branham veril. Lebo viem, že Pán ukazuje dokonca tajomstvá ľudských srdc. Tak som sa ho opýtal, čo si myslí. On povedal, „Iste, stalo sa ti to trikrát. Toto je potvrdenie.“

Kapitola 5:

Pán pracuje úžasnými spôsobmi

Jedného dňa som povedal nášmu pastorovi, „Chcel by som požiadať brata Branhama, aby prišiel do Shawano na zhromaždenia.“ Povedal, „Brat Branham je svetoznámy evanjelista, tisícky a tisícky prichádzajú na jeho zhromaždenia. Je nemožné, že by prišiel na také malé miesto, ako je toto.“ Ale keď brat Branham išiel do Chicaga na zhromaždenia, rozhodol som sa ho minimálne opýtať. Ale prvý večer manažér jeho kampane oznámil, že nikto sa nemá pokúšať opýtať sa, kde je brat Branham ubytovaný, alebo žiadať o osobný rozhovor. „Nuž,“ povedal som si, „A je po mojich plánoch. Prečo mi nebolo umožnené hovoriť?“ Ale Ježiš sa vrátil na pódium a povedal bratovi Branhamovi, že som prišiel do

Chicago, aby som s ním hovoril, a aby som ho požiadal o zhromaždenia, a že manažér kampane nedovolil, aby som sa s ním stretol. Riaditeľ kampane brata Branhama mi povedal, že musel zavolať a povedať mi, že ma chce vidieť. To bolo niečo úplne iné! Na ďalší deň vyšlo z reproduktora volanie, v ktorom znelo, aby Ernest Fandler prišiel k manažérovi. Ukázal mi číslo hotelovej izby a kde je brat Branham. Keď som prišiel do izby brata Branhama, on už vedel, čo som chcel, a povedal, že by rád prišiel na akékoľvek zhromaždenia do Shawano. Keď chcel prísť, tak ja som chcel urobiť všetko, čo som mohol, a minul som stovky dolárov na reklamy, ako „Slepí vidia a hluchí počujú.“ A už som sa viac nebál povedať to. Mnoho ľudí bolo zachránených a u z d r a v e n ý c h n a t ý c h zhromaždeniach. Posledný večer niekto priviedol do modlitebného radu slepú ženu. Keď sa tam postavila, šiel som k nej a pozrel som sa do jej očí. Nemala tam žiadne očné bulvy. Oči mala napoly zavreté a bolo tam len trochu bieleho. Bola posledná v modlitebnom rade a ja som takmer dúfal, že zhromaždenie sa zakončí predtým, než ona príde na rad, aby sa za ňu modlilo, lebo som oznamoval, že slepí môžu vidieť, ale neočakával som niečo takéto. Keď sme prišli k bratovi Branhamovi, povedal, „Je tu slepá

žena. Sklonili by ste všetci svoje hlavy?“ Potom sa modlil a trochu volal, „Ježišu, slepý Bartimeus prišiel k Tebe a ty si mu navrátil jeho zrak. Ty si ten istý včera, dnes a naveky. Táto biedna žena bola úplne slepá 40 rokov. Modlím sa o jej vieru.“ Potom povedal, „Teraz, Satan, si odhalený. Teraz sa nemôžeš skrývať. Prikazujem ti, slepý duch, aby si ju opustil v Mene Ježiša Krista.“ Potom jej povedal, „Si uzdravená. Prezri teraz.“ O chvíľu neskôr povedal, „Dotkni sa môjho nosa.“ Keď sa dotkla jeho nosa, pozrela sa dookola a začala kričať. Videl som, že bola úplne normálna, a povedal som jej, aby išla ku kreslám a na chvíľu si sadla. Nasledujúci deň som požiadal brata Branhama, aby s nami šiel na obed. Prijal pozvanie, usmial sa a povedal mi, že Boh mu pred rokom povedal, že bude jesť v mojom dome. Niet divu, že to bolo tam na začiatku v Kanade také zvláštne, keď som v ten deň váhal zavolať, keď Boh chcel, aby som sa stretol s bratom Branhamom. Mal som starý kazetový prehrávač, ktorý som používal na počúvanie kázní brata Branhama a svedectiev o zázrakoch, ktoré sa stali na jeho zhromaždeniach. Raz, keď som bol v malom zhromaždení, misionár požiadal o modlitbu pre ľudí, ktorí potrebovali prehrávač, tak sa každý začal modliť. Potom znovu prišiel ten malý hlas a povedal, „Daj ten svoj.“ Ale ja som nepočul. Nemal

som peniaze a prehrávač bola tá najvzácnejšia vec, ktorú som mal. Potom ku mne prišlo to miesto, ktoré hovorí, že ak ťa niekto o niečo prosí a ty to máš, nepotrebuješ sa za neho modliť, ale daj mu to. Keď sa domodlili, povedal som, „Ja jeden mám, môžete ho mať.“ Každý chválil a ďakoval Bohu, ale ja, ja som prišiel o svoj prehrávač! O nejaký čas neskôr som šiel do Jeffersonville navštíviť brata Branhama. Prvá vec, ktorú urobil, bola, že mi dal veľký kazetový prehrávač, ktorý mal omnoho väčšiu hodnotu ako ten môj starý. Pán mu musel istotne povedať, že už nemám svoj prehrávač. On je tak nádherný. Neexistujú slová, ktoré by opisali Jeho dobrotu. Ale ja sa mu snažím páčiť a dodržiavať Jeho prikázania a odpúšťať každému, ako Boh odpúšťa nám. Ak so mnou ľudia nesúhlasia, to je úplne v poriadku, len aby sme sa dokázali zmieriť. Keď som pracoval v zlievárni, zakaždým, keď som prišiel k ľuďom, aby som im hovoril o Pánovi, istá osoba to vždy ukončila. „Katolícka cirkev je tá jediná pravá cirkev,“ povedal vždy a zakaždým, keď prechádzal popri mne, zavrel mi týmto ústa. Častokrát ma nahneval. Potom mi jedného dňa niekto povedal, že desaťročný syn toho katolíckeho muža umieral v nemocnici. Povedal mi, že jeho oblička už viac nepracuje a tá druhá len s ťažkosťou. Myslím si, že normálne

by som povedal, „To je to, čo sa stáva, ak sa snažíš bojovať proti Bohu.“ Ale mne bolo ľúto toho muža a jeho syna. Nasledujúceho dňa som šiel do katolíckej nemocnice toho chlapca navštíviť. Ležal v posteli a vyzeral bezmocne. Opýtal som sa jeho matky, či by mala niečo proti tomu, keby som sa za neho pomodlil. Povedala, „Niekoľko kňazov sa za neho modlilo, nie je žiadna nádej, ale je to v poriadku, ak sa chceš za neho pomodliť.“ Po krátkej modlitbe som povedal, „On dostane dve nové obličky.“ Asi o dva týždne neskôr tento muž vyznával mne a každému, čo sa stalo. Povedal, „Bola to Ernieto modlitba. Môj chlapec má dve nové obličky a lekári ničomu nerozumejú. Teraz je znovu späť vonku s ostatnými chlapcami a hrá futbal.“ Potom sa opýtal, či by som sa za neho nechcel pomodliť. Verím, že Boh odpovedal na moju modlitbu, pretože som odpustil tomuto mužovi, bez ohľadu na spôsob, akým sa ku mne správal. V Pánovej modlitbe sa hovorí, „Odpusť nám naše viny, ako i my odpúšťame našim vinníkom.“ Nesmieme nechať, aby nás niečo oddelilo od odpustenia. Na veľkom štadióne v Houston, Texas, mali veľkú debatu o tom, či Boh stále uzdravuje ľudí aj dnes. Veľká kampaň Williama Branhama s témou spasenia a uzdravovania by tam vydala veľké svedectvo. Niektorí kazatelia boli

proti a chceli v novinách vyzvať Williama Branhama do debaty. Chceli dokázať, že Boh dnes neuzdravuje, ale Branham povedal, „Toto nie je niečo, o čom treba argumentovať, ale veriť tomu.“ Potom manažér jeho kampane prijal tú výzvu a brat Branham šiel dozadu do obecnstva, ale keď tí kazatelia zistili, že prehrávajú v debata založenej na tom, čo hovorí Božie Slovo, jeden z nich dal výzvu, „Nech teda ten uzdravovateľ príde a uzdraví niekoho.“ Manažér Branhamovej kampane povedal, „On nie je uzdravovateľom preto, že káže Božské uzdravenie, tak ako ty nie si spasiteľom preto, že kážeš spasenie.“ V tom momente prišiel k bratovi Branhamovi Svätý Duch a musel ísť na pódium. Nieкто priniesol na pódium chlapca, ktorý nikdy nechodil, mal obrnu. Brat Branham ho zodvihol na ruky a nohy toho chlapca bezvládne viseli. Zatiaľ čo sa brat Branham modlil, fotograf odfotil jeho a toho chlapca. Zrazu sa nad hlavou brata Branhama objavilo nadprirodzené svetlo, ktoré ukazovalo, že je s Williamom Branhamom. Keď bol ten film vyvolaný, ukázal jasný kruh viditeľný nad Branhamovou hlavou, ktorý videli tisíce ľudí na vlastné oči. Fotograf, ktorý bol tiež neveriacim, videl tento nadprirodzený fenomén, povedal, „Bože, buď mi milostivý!“ V tom istom čase, keď bola urobená táto fotografia a objavilo sa toto veľké

svetlo a ten malý chlapec zmizol z Branhamových rúk a odkráčal z pódia. Mladá pani, ktorá hrala na klavír „Ten veľký Lekár je teraz tu, súcituplný Ježiš“, uvidela toho chlapca, ako po prvýkrát začal bežať, skríkla. [Ide tu o dve udalosti, ktoré autor omylom zlúčil – pozn.vyd.] Utekla od klavíra bez toho, aby dokončila pieseň, ale ten klavír hral tú pieseň ďalej. Približne 500 ľudí bežalo dopredu, aby prijalo Ježiša ako svojho Spasiteľa, pretože videli zázračné skutky Božie. Pozval som mnohých ľudí na zhromaždenia. Keď som sa neskôr pýtal, prečo niektorí neprišli, obyčajne odpovedali, „My sme katolíci, alebo my sme protestanti,“ alebo s ktoroukoľvek cirkvou alebo organizáciou boli spojení.“ To je zlé! Je cirkev, kam potrebujete patriť, aby ste mali večný život, ale nemôžete sa do nej pripojiť, musíte sa narodiť. Volá sa Telo Kristovo a Kristus je jej Hlavou. Ježiš povedal, „Musíte sa znovu narodiť!“ Odporúčam každému, aby išiel do cirkvi, ktorá vie, čo to znamená byť znovuzrodený. Môžete byť trochu prenasledovaní, ale o tisíc rokov odtiaľ vám na tom nebude veľmi záležať. Písmo hovorí v 2.Timotejovi 3:5, „Majú formu pobožnosti, ale zapierajú jej moc. Od takých sa stráž.“ Podťe s tými, ktorí veria plnému Evanjeliu, a o to skôr, keď môžete vidieť, že deň Pánov je bližšie a bližšie (Židom 10:25) My vieme, že koniec je

blízko. Všetky znaky ukazujú, že to už nemôže trvať mnoho rokov. Sucho, zemetrasenia na mnohých miestach, tak ako Ježiš povedal, že bude na konci času. To všetko sa deje. Prídu ťažké časy, ako hovorí Božie Slovo, a obráti to srdcia ľudí tak, aby podliehali strachu.

Peter dávno povedal, predtým, než sme čokoľvek vedeli o atómovej bombe, že živly sa budú rozpálené topiť. Toto by sa mohlo teraz kedykoľvek stať. Vedci hovoria, že v roku 1982 bude deväť planét zoradených do jednej línie a taká vec spôsobí, že zem sa zatrasie. Biblia hovorí, že zem sa bude triasť tam i späť. V Zjavení 4:18 je povedané, „...a bolo veľké zemetrasenie a také, akého nebolo, odkedy sú ľudia na zemi. Tak mocné zemetrasenie a tak veľké.“ Vieme, že sa blížíme ku koncu, pretože sa deje tak veľa vecí, ktoré boli predpovedané pred tým, ako sa Ježiš po druhýkrát vráti na zem. Učeníci sa opýtali Ježiša, „Kedy bude koniec?“ Ježiš im povedal, že tá generácia, ktorá bola počas kvitnutia figovníka, nepominie, kým sa všetko nevyplní. Teraz v roku 1948 to začalo pučať. Izrael sa stal národom po 500 rokoch, podľa Jóba v posledných veršoch, generácia je okolo 35 rokov, tak 1948, to je 1983, a 35. Nikto nevie dňa ani hodiny, povedal Ježiš. Ale tiež povedal, že ten deň náš Pán

neprekvapí spravodlivých. My budeme vedieť ten čas. Poďte do bezpečia, kým je ešte stále čas. Ježiš povedal, „Ten, ktorý prichádza ku mne, toho nevyženie von.“ On je od nás vzdialený iba na vzdialenosť modlitby. Pri jednej príležitosti som kvôli obchodom cestoval vlakom z Chicaga do Los Angeles. William Branham bol tam, mal tam zhromaždenia. Prial som si, aby vedel, že prichádzam, tak som sa modlil tam, vo vlaku, kým som bol stále v Chicagu, vzdialený 2000 míľ. V tej chvíli Boh ukázal bratovi Branhamovi, že prichádzam. Povedal Demosovi Shakarjanovi, Minorovi Arganbrightovi a ostatným obchodníkom plného Evanjelia, aby ma išli v sobu ráno čakať. Na zhromaždení pri raňajkách brat Branham tým ľuďom navrhol, aby ma prišli čakať, a tak oni vedeli, že prichádzam. Povedal som, „Nikto nevedel, že prichádzam. Som tu absolútne cudzí a nikoho tu nepoznám.“ Pýtali sa ma, „Nemal si mať stretnutie s bratom Branhamom?“ Potom som si spomenul na svoju modlitbu v Chicagu. Bola zodpovedaná. O niekoľko mesiacov neskôr mal brat Branham zhromaždenia v Zürichu, Švajčiarsku. Jeho syn Billy Paul mi jedného večera zavolať, a povedal mi, aby som prišiel do hotelovej izby. Povedal, „Otec sa chce s tebou rozprávať.“ Vtedy mi brat Branham povedal presne, ako mu Boh ukázal,

ako som sa modlil v Chicagu. Povedal mi, že ma videl sedieť tam v tom vlaku s Bibliou v rukách, na západe zapadalo slnko, a ja som sa modlil, aby mu Boh ukázal, že prichádzam do Los Angeles. Ako som kedy mohol pochybovať, že Boh je tak skutočný? Biblia hovorí, „Čo oko nevidelo, čo ucho nepočulo, čo na srdce človeka nevstúpilo, čo Boh pripravil pre tých, ktorí Ho milujú.“ Mám rád tú pieseň „Bol to zázrak priviesť hviezdy do vesmíru, bol to zázrak dostať mesiac na svoje miesto, ale keď On zachránil moju dušu“ tá pieseň pokračuje, „to bol ten najväčší zázrak zo všetkých.“ Blázon hovorí, že neexistuje Boh. Bol to určite Božský architekt, ktorý stvoril človeka. On nás utvoril na svoju podobu za jedným účelom – aby sme prešli celou večnosťou v obecenstve s Ním a aby nás miloval, a On nehľadí na osobu. Biblia hovorí, „Požehnaní sú tí, ktorí nevideli a uverili.“ Lutujem, že musím povedať, že ja som najprv musel vidieť, predtým, ako som mohol uveriť. Jedného večera v Chicagu, predtým, ako začalo zhromaždenie, sa dvaja muži snažili priniesť pochybnosť do mojej mysle o tom, či mám Svätého Ducha. Pretože som cítil znechutenie, sadol som si dozadu do obecenstva. Keď brat Branham začal modlitbu, povedal, „Nemôžem urobiť nič, pokiaľ najprv nepríde anjel Pánov.“ Potom

povedal, „On je teraz tu“, a ako obyčajne, nad obecenstvom bola svätá atmosféra. Potom povedal, „Duch Svätý teraz počúva.“ Potom ukázal na niekoľkých chorých ľuďoch v rôznych častiach zhromaždenia, ako mu Pán na nich ukazoval. Každému z nich povedal o ich nemociach a potom povzbudil ich vieru, niektorým z nich povedal ich mená a adresu a prečo a ako dlho boli chorí. Zrazu som nad sebou cítil zvláštny pocit. Brat Branham povedal, „Malý muž tam, postav sa na svoje nohy.“ Nepochyboval som, pretože som si myslel, že to bolo len pre chorých ľudí. Ale potom povedal, „Ty si hľadal Ducha Svätého.“ Postavil som sa. „Máš Ho,“ povedal, a ja som okamžite odpadol. No, ja som nikdy neodpadol, hoci som prešiel dosť ťažkými haváriami, vrátane jednej, ktorá sa mi stala, keď som pracoval v uhoľnej bani na Aljaške. V tom čase som bol 6 metrov hlboko v sklade, po tom, čo som sa snažil dostať veľký kus uhlia, a to uvoľnilo v tej šachte veľký uhoľný blok. Zranil som si plece a svoju pravú ruku som nemohol zdvihnúť nad hlavu ešte dva roky.

Vtedy som šiel na svoje prvé zhromaždenie s Williamom Branhamom. Prvý večer brat Branham povedal ľuďom, „Nemusíte chodiť na pódium, Boh vás môže uzdraviť presne tam, kde ste,“ a moja pravá ruka sa zaklikla na miesto a odvtedy som ju mohol

dvíhať. Nuž, na tom zhromaždení v Chicagu som odpadol a nejakým spôsobom som bol vzatý dozadu a do uličky na druhej strane. Stalo sa to tak rýchlo, že nikto si to nevšimol. Dvaja muži mi neskôr povedali, že sa to stalo tak rýchlo, že oni si mysleli, že ma videli zrútiť sa medzi lavice na druhej strane, ale bolo to ako blesk. Ako som tam ležal, brat Branham (počul som to na páske) povedal, „Ten muž je zo Švajčiarska...“ a všetko, čo povedal, bola pravda. Keď som sa prebral, bol som prekvapený, keď som videl, kde som. Keď som sa vrátil na svoje miesto, muž, ktorý sedel vedľa mňa, zajakávajúc sa povedal, „Ty, ty si proste zmizol.“ Biblia hovorí v Rimanom 8:11, „A ak Duch, ktorý vzkriesil Ježiša z mŕtvych, prebýva vo vás, On takisto oživí vaše smrteľné telá svojím Duchom, ktorý prebýva vo vás.“ Pri vytrhnutí Jeho cirkvi dostaneme do svojich smrteľných tiel nový život. Chvála Bohu. Verím, že sa to čoskoro stane pre všetkých, ktorí skutočne milujú Boha. Som vzrušený, pretože Božie Slovo nikdy nezlyhá! V Matúšovi 11:29 Ježiš hovorí, „Učte sa odo Mňa, lebo som tichý a pokorný v srdci, a nájdete odpočinutie pre vaše duše.“ Jeden stopár raz stopoval. Vzal som ho jedného večera o polnoci niekde na severe Millwakee. Pýtal som sa ho veľa otázok, ale on nerozprával. Potom po chvíli vytiahol zo svojho vrecka veľký nôž a povedal, „Vieš,

prečo som toto urobil?“ Nemohol som hovoriť, bol som vystrašený! Potom som si pomyslel, že som vzal tú nesprávnu osobu. On ďalej vrčal. „Nenávidím políciu, nenávidím políciu!“ Povedal mi, „Strávil som roky vo väzeniach v New Yorku a prvý policajt, ktorého stretnem, bude na rade.“ Keď som sa nadýchol, povedal som, „Bude to s tebou zlé.“ On povedal, „Nestarám sa o to, čo sa mi stane.“ On nenávidel Boha a všetkých ostatných a povedal, že nechce žiť, hoci bol iba mladý človek. „Kam ideš?“ opýtal som sa ho. „Do Appleton. Toto je môj domov, ale moji rodičia ma nechcú. Len sa na mňa pozri!“ Vyzeral otrhaný a cítil sa ako, „Kto by ma chcel, keď vyzerám takto?“ Povedal som mu, že keď som bol v jeho veku, cítil som sa podobne. Nestaral som sa o to, či budem žiť, alebo nie, ale zistil som, že Boh nechce, aby niekto zahynul, ale mal večný život, každý, kto ho chce. Kým sme prišli, do Appletonu, chcel vedieť, do ktorej cirkvi chodím. Chcel chodiť do tej istej, ako mi povedal. „Teraz môžem ísť k mojej mame a otcovi,“ povedal, „som iný,“ šťastne dodal. „Čo urobíš s tým nožom?“ opýtal som sa. „Dám ten nôž mojej mame,“ odpovedal. Tento človek našiel pokoj pre svoju strápenú dušu skrze to, že počul o Ježišovi. Ježiš povedal, že keď bude vzkriesený, potiahne všetkých ľudí k sebe. On je pre mňa všetkým.

Laliou v údolí, jasnou a rannou hviezdou, veľkým Ja som. V Zjavení 1:8 sa hovorí, „Ja som Alfa a Omega, Počiatok a Koniec, hovorí Pán, ktorý je a ktorý bol a ktorý príde, Ten všemohúci.“ V Kološanom 3:17 sa hovorí, „čokoľvek robíte v slove alebo skutku, robte to v Mene Pána Ježiša.“ V Kološanom 2:9-10 sa hovorí, „Lebo v Ňom (Ježišovi) prebýva všetka plnosť Božstva telesne.“ Preto si myslím, že to, čo Ježiš povedal v Matúšovi 28:19, aby „sme sa dali pokrstiť v Mene Otca, Syna a Ducha,“ Pavol a Peter to na základe zjavenia presne tak učinili (Skutky 19:5 a Skutky 2:38) vediac, že Otec, Syn a Duch Svätý je plnosť Božstva v Ježišovi Kristovi a my sme v Ňom dokonali. Musela to byť tá správna formula – tritisíc duší bolo pripojených do cirkvi (Tela Kristovho) v ten deň, keď Peter kázal. Oni všetci na rozhraní Nového zákona týmto spôsobom krstili až do roku 325 po Kristovi. Cirkevná história ukazuje, že Rímsko-katolícka cirkev a jej organizácia začala na Nicejskom koncile. Potom začali krstiť bábätká, a používali tituly Otec, Syn a Duch Svätý namiesto Mena Ježiša Krista.

Chcel by som o Williamovi Branhamovi povedať ešte niečo, prečo verím, že prišiel na scénu a prečo Boh tak veľmi upriamil moju pozornosť na to, aby som ho kontaktoval. Niektorí hovoria, že

brat Branham trochu vyšiel z cesty na konci svojej služby. Ja verím, že ak mu Boh dal tajomstvá srdce ľudí, ktoré mu mohol zjaviť, tak takisto mu mohol zjaviť aj svoje Slovo. Jeho Slovo je rozpoznávačom ľudských srdiec. Keď sa William Branham narodil, nadprirodzené svetlo prišlo do miestnosti tej starej chatky, kde sa narodil. Jeho matka a pôrodná babica sa zľakli tohto zvláštneho, netradičného fenoménu. Počas jeho skorého detstva mohol predpovedať veci a vidieť mnoho videní, ktoré sa vždy vyplnili. On sa narodil ako prorok. Chcel by som upriamiť pozornosť na Malachiáša, kapitoly 3 a 4, aby ste videli, či by tam nemohol pasovať. Malachiáš 3 ukazuje, že duch Jána Krstiteľa bol Eliáš, predchodca Ježišovho prvého príchodu. Učeníci sa opýtali Ježiša, „Mysleli sme si, že najprv musí prísť Eliáš.“ Ježiš povedal, „On už prišiel (hovoriac o Jánovi Krstiteľovi), ale oni ho nerozpoznali.“ (Matúš 17:12) Ale Ježiš povedal v Matúšovi 5:11, „Eliáš naozaj prv príde (budúcnosť) a prinavráti všetky veci.“ Ja verím, že to znamená Malachiáša 4:5. Ježiš im povedal, že ten Eliáš, o ktorom hovoríte, je Ján Krstiteľ. Malachiáš 4:5 nám hovorí, „Hľa, ja vám pošlem proroka Eliáša, predtým než príde ten veľký a strašný deň Pánov.“ Prorok, o ktorom je tu hovorené, má prísť pred veľký súženie, čo je ten veľký a strašný deň Pánov. Podľa Biblie vidíme, že

v poslednom cirkevnom veku alebo v Laodicejskom veku, že tento musí mať posla. Kto je to? Musí to byť prorok. Tento prorok alebo posol musí byť slobodný od všetkých denominácií, lebo jeho posolstvo bude pre každého. Kto môže zaujať miesto Malachiáša 4:5? On navráti srdcia detí, ktorými sme my, naspäť ku originálnym otcom Letníc. William Branham to dokázal urobiť, po celom svete, vrátane mňa. Nasledujúci verš hovorí, „a srdcia otcov ku deťom.“ Podľa Lukáša 1:17 toto bol Duch Eliášov v Jánovi Krstiteľovi. Priniesť srdcia otcov ku deťom. Ako čítame v Lukášovi 1:17, „On príde pred Ním (Ježišom) v duchu a moci Eliášovej, aby obrátil srdcia otcov ku deťom...“ Potom Pavol a ostatní učeníci prišli dolu, tak to znamená, že oni boli deti. Verím z celého svojho srdca, že Boh chce, aby sme poznali, že Jeho Slovo v Malachiášovi 4:5 je teraz vyplnené v osobe Williama Branhama, je to ďalší znak, ktorý nám ukazuje, ako blízko sme ku koncu tejto súčasnej éry. On to poslal s takými veľkými znameniami a zázrakmi, aby sme tomu mohli veriť. Ja sa v to neopovažujem pochybovať.

Kapitola 6:

Je neskoršie, ako si myslíte

Ľudia vždy hovoria o tom, čo Boh urobil v minulosti, ale často prehliadajú presne to, čo On robí v našom čase! Je neskoršie, ako si myslíte! Nakoniec spomeniem, že som takmer nedopísal túto knihu. Pred nejakým časom, keď som prišiel do práce v mojom malom dome, ktorý som si na nejaký čas prenajal, stretol som niekoho, kto bol vo väzení. On sedel v štátnom väzení za ozbrojenú lúpež. Nemal kde spať, tak som ho pozval do svojho domu. Medzitým som mu pripravoval jedlo a hovoril som o spasení skrze Krista. Boli asi dve hodiny ráno. Zrazu tento veľký Indián, asi 25ročný, veľmi zvláštny a mal veľmi zvláštny, hrozivý výraz vo svojich očiach, vzal veľký mäsiarsky nôž, ktorý ležal na stole, a prišiel rovno ku mne. Chytil som jeho ruku, ktorá držala nôž, a držal som ju vo vzduchu. On bol aspoň o stopu vyšší odo mňa a samozrejme som sa mu nemohol rovnať, ale bolo to takmer smiešne. On sa ďalej snažil bojovať so všetkou silou, aby dal ten nôž dolu a dostal ma, ale ja som ochotne, dlho a bez jediného problému držal jeho ruku hore. Potom som si pomyslel, „Nechce sa mi takto čakať až do rána,“ tak som sa rozhodol bežať do spálne, potom

do obývačky a potom naspäť do kuchyne. Keď som pustil jeho ruku, on bežal za mnou. Zrazu som sa otočil a povedal, „Daj to preč!“ Bol vystrašený a potom vzal ten ostrý koniec noža a podal mi ho. Potom držal obe ruky hore vo vzduchu. Vyzeral nervózny a povedal, „Modli sa za mňa.“ Bol jasné, že môj čas ešte neprišiel. Možno som mal dopísať túto knihu. Nechajme, aby tu bolo jasne ukázané, čo Biblia mieni, keď hovorí, „Lebo ten, ktorý je vo vás, je väčší ako ten, ktorý je vo svete.“ Zatiaľ teda môžem povedať iba tie dobré veci. Nepoviem vám, koľkokrát som sklamal Pána, keď som bol zahanbený, ale On mi odpúšťal znova a znova. Je to len pre Jeho úžasnú milosť! Som úplne závislý

na tej milosti a teraz som šťastný v Ježišovi. Ak si myslíš, že tento život, ktorý teraz máme, je „život“, želim si, aby si videl čo i len záblesk večného života. Ja som videl niečo vo videní. Najlepšie z toho všetkého je, že ktokoľvek z vás to teraz môže mať. Vy musíte len veriť darcovi života, Ježišovi Kristovi, aby ste mohli použiť to, čo Pavol hovorí v 1.Korint'anom 3:55, „Ó, smrť, kde je tvoj osten, peklo, kde je tvoje víťazstvo? Ale vďaka buď Bohu, ktorý dáva víťazstvo skrze nášho Pána Ježiša Krista.“ Smrť bude iba fascinujúcim zážitkom, verím tomu. „Som takmer doma.“ Keď pôjdem prvý, budem na vás čakať tam na druhej strane, kde ruže nikdy nevädnu.

* * * * *

--- Brožúra nie je na predaj ---

V slovenskom jazyku vydané v septembri 2014.

Ponúkame biblické materiály – knihy, brožúry, CD, DVD.

Zásielky sú bezplatné.

Kontakt:

email: info@vecerne-svetlo.sk

tel.: +421(0)911 178 730

Ďalšie informácie nájdete na stránke

www.vecerne-svetlo.sk

Poznaj pravdu a pravda ťa vyslobodí

www.vecerne-svetlo.sk
Poznaj pravdu a pravda ťa vyslobodí